

הרב אברהם אוהיון

חכם שלום פהן

עשרים וחמשה ספורים מפיסת חיי המפלאה של מרן
ראש ישיבת "פרת יוסף" ונשיא מועצת חכמי התורה
הגאון הגדול, משירי פנסת הגדולה

רפנו חכם שלום פהן זצוק"ל

תכן ענינים

- 8 גזרת השלג תחת גזרת הגיוס
- 10 שמירת הסדרים בדבקות
- 12 אהבת ישראל ודקדוק ההלכה
- 14 מתיקות העמל
- 16 מדוע בקש ראש הישיבה שיעלו את הבימה? ...
- 18 דרכיה דרכי נעם
- 20 לא תגורו מפני איש
- 22 לא פסיק פומיה מגירסא
- 24 קנאת סופרים תרבה חכמה
- 26 דרך הלמוד
- 28 כף הכריע ראש הישיבה לטובת פסקו של מרן ..
- 30 הברכה שנתקיימה
- 32 מדוע לא השפיע הטשטוש על מרן?
- 34 מסע החזק הפרטי במקסימו
- 36 אהבת ישראל - בבית ובחוץ
- 38 מדוע לקה חכם שלום בלבד?
- 40 מסירות נפש על מסירת השעורים
- 42 החסימה שנתפתחה
- 44 דאגה לפרט גם בעת קשה
- 46 הנחמה הגדולה ביותר
- 48 חמשה גרושים ותקון ליל שבועות
- 50 מהי הפנוחה האמתית?
- 52 ובלקתך בדרך
- 54 אמתין לתורי כמו כלם!
- 56 השטיח של ה"סטפילר"

סיוע בעריכת לשון:
הרב שאול עובדיה פתיה
לאה אטון

ניקוד והגהות:
יהודית הירשמן
לאה אטון
ציורים:
ב. יוסף

ציור כריכה:
דבורה קוטובסקי
עימוד ועיצוב:
מירי פלקסר
ניהול גרפי:
אברהם אוהיון

כל הזכויות שמורות ©

הודיה • בן דוד
להוצאה לאור
ספרי הודיה בן דוד
050-92-000-31

נדפס בישראל תשפ"ב
אין להעתיק או להפיץ ספר זה
או קטעים ממנו בשום צורה
ובשום אמצעי אלקטרוני או מכני
לרבות צילום והקלטה
ללא אישור בכתב מהמוציא

Printed in Israel

חדש!

החנות הוירטואלית
הגדולה בעולם!
ניתן להשיג את כל ספרי
הרב אברהם אוהיון
וכן כל סוגי הספרים בעולם
לציבור הדתי

בפל': 050-4164-500
באתר: ohayon-books.co.il

*לחבר אין כל קשר לאתר

ביום י"ב בטבת שנת ה'תרצ"א זרח האור בביתו של הגאון הגדול המקביל האלקי חכם רבי אפרים זליקה הכהן. בן נולד לו, ונקרא שמו בישראל שלום, על שם גדול המקבילים, רבנו שלום שרעבי, מרן הר"ש"ש.

חכם אפרים הכהן, צעיר תלמידיו של רבנו יוסף חיים, ה"בן איש חי", אשר זכה מצדו לקרבה יתרה ומפלגת, עלה ארצה בשנת ה'תרפ"ד, בשנת הארבעים לחייו, כשהוא מלא וגדוש בחכמת הנסתר. את מקום למודו קבע בישיבת "פרת יוסף", כשהגאון רבי בן ציון חזן, מתלמידיו של רבנו יוסף חיים, מתעקש להעמידו בראשות הישיבה, על אף שחכם אפרים היה צעיר מפונו בשמונה שנים.

בתורת המקבילה הגה חכם אפרים יחד עם הגאון הגדול המקביל האלקי חכם רבי שאול דוויק הכהן, הידוע בכינויו השד"ה, עד לפטירתו של השד"ה ביום ד' בטבת שנת ה'תרצ"ג.

וכן מתאר בפנינו חכם שלום את סדר לפטירתו במסירות נפש, באותם ימים: "בשנת הארבעים לערך עלה ארצה, ונתקבל אז לישיבה הגדולה ישיבת 'פרת יוסף', ושם המשיך בלמוד המקבילה עם הרה"ג המקביל הידוע ומפרסם בגדלתו רבי שאול דוויק זצ"ל. ובזה הפליג מאד בחכמת הנסתר".

לאחר פטירתו של הגאון המקביל חכם רבי סלמאן אליהו, ראש ישיבת המקבילים "עוז והדר", התמנה חכם אפרים תחתיו כראש הישיבה, ובכהנה זו נשא במשך כעשרים שנה, עד לפטירתו.

בצלו של אילן ענק ורב פירות זה גדל והסתופף מרן ראש הישיבה, חכם שלום כהן, מערש ילדתו ועד הגיעו לגיל עשרים ושש, אז נפטר אביו הגדול, ביום שבת קדש, ג' בתשרי שנת ה'תשי"ז.

אל לשד עצמותיו ספג יראה, קדשה וטהרה, עמל התורה בדבקות ובאמתות, מסירות נפש מחלטת לכלל ישראל, כמיהה לגאולה וצפייה לישועה.

ומתוך עצם קומתו הרוחנית העמיד תלמידים לאלפים ולרבבות במשך למעלה מיובל שנים, בעמדו בראשות ישיבת "פרת יוסף". על שעוריו העמקים, דבר יום ביומו, לא ותר, גם בתקופות חלשותיו ומחלותיו. ויהי לפלא.

לאחר הסתלקותו של מרן רבנו עובדיה יוסף זיע"א, קבל עליו מרן חכם שלום כהן את נשיאות מועצת חכמי התורה, והיה למנהיג היהדות התורנית הספרדית בארץ ישראל ובעולם כולו.

"פה קדוש", הגדירו מרן רבנו עובדיה יוסף. פה קדוש, שפל פלו אמות ותורה, ואשר זכה לחביבות יתרה, כבוד והערצה, מצדם של מרן רבנו עזרא עטיה, מרן רבנו אלעזר מנחם מן שו, ועוד רבים מגדולי הדור שעבר.

ביום כ"ה באב שנת ה'תשפ"ב, שעה קלה קדם עלות השחר, נתעצמה החשכה.

מרן רבנו חכם שלום כהן עלה ונתעלה למת יבתא דרקייעא, לעלמא דקשויט. ואנו נותרנו אבלים ויתומים.

יהי רצון שנוזפה לחזות בזיו פניו הקדושות, בבית גואל צדק ובתתית המתים, במהרה בימינו, אמן.

כאן המקום להודות ל ידידינו החשובים: תלמידו המובהק של מרן, הגאון רבי יורם מימון שליט"א והרה"ג רבי משה יום טוב שליט"א אשר מפייהם שמענו עבודות מפלאות והנהגות נאצלות ממוסכת חייו של חכם שלום זצ"ל ואשר ככלי ראשון יצקו תוכן אותנטי ומרגש בין דפי הספר ועל פד יבואו על הפרכה.

מנחם אב ה'תשפ"ב
אברהם אוהיון

גזרת השלג תחת גזרת הגיוס

זה לא לפני מספר שנים, פאשור גזרת גיוס נוראה רחפה על ראשיהם של לומדי התורה בארץ הקודש. חלק מן המפלגות השולטות במדינה שמו להם למטרה להכניע את לומדי התורה, והם עשו הכל על מנת לחדר להיכלי הישיבות, ולגרם לפחורים לאחז בנשק במקום בגמרא.

המטב לא היה פשוט, והמוני בני התורה נקבצו להתפלל ולהתחנן על נפשם ועל נפש זרעם. עצרות תפלה נערכו ברחובות, ואברכים ובחורי ישיבה קרעו את השמים בעקתם, שבנרא עולם יחוס ויחמל וירחם על עמו, ולא יתן לצוררי ישראל להפיק את זממם.

ואולם, מי שפאבו את המטב יותר מכל היו גדולי הדור, אדירי התורה, עמודי האש אשר לפני המזנה. מי שבקר באותם ימים בבתיהם של גדולי הדור, יכול היה להבחין בכאב של ממש, השורר בחלל האויר. חרב חדה הנתחה על צנארו של עולם התורה, וגדולי הדור עוררו את הצבור שלא להתיאש מן הרחמים. "אלו יאלצו בני התורה להתגיס לצבא", כן אמרו גדולי הדור, "הרי שמוצבם של כלל ישראל יהיה בסכנה עצומה! כל קיימו של עם ישראל נשען על התורה הקדושה, ובחסרון לומדי התורה - מי ישמור על עם ישראל?!"

באותה שנה, ביום ג' בניסן, נערך כבכל שנה כנס "בני תורה", לבחורי הישיבות בני עדות המזרח הקסימים את למודם בזמן חרף.

את הכנס פארו בנוכחותם גדולי התורה וחברי מועצת חכמי התורה, ומרן ראש הישיבה, הגאון חכם שלום כהן, קם ונשא דברים נרגשים.

כשדמעות בעיניו הזכיר את גזרת הגיוס, ולבסוף קרא מלב מרתח: "וכי מה אתם חושבים, ראשי השלטון?! להלחם בקדוש ברוך הוא?! לגיס את בנינו לצבא?! הקדוש ברוך הוא לא צריך תותחים כדי להשביח אתכם! שלג אחד יוריד הבורא יתברך, וכלכם תהיו מרתקים לבתיכם!..."

ואכן, צדיק גזר והקדוש ברוך הוא מקים.

חדשים ספורים בלבד חלפו, ועם תחלתו של החרף החל לרדת שלג כבד, פמותו לא ירד בירושלים ובגלילותיה מאה עשרות שנים. אלפי עצים קרסו, עמודי חשמל התמוטטו, וקרוב למיליון תושבים רתקו לבתיהם, למשה פמה וכמה יממות...

מלותיו של חכם שלום רחכו אז באויר, כפתיית שלג צחורים: "שלג אחד יוריד הקדוש ברוך הוא, וכלכם תהיו מרתקים לבתיכם!..."